

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **H. C. P.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 10. 2024, č. j. CPR-47497-2/ČJ-2024-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 10. 2024, č. j. CPR-47497-2/ČJ-2024-930310-V230 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 7. 2024, č. j. KRPA-391826-63/ČJ-2019-000022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Správní orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím žalobci uložil povinnost opustit území členských států Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), současně mu stanovil dobu k opuštění území členských států EU nejpozději do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců a uložil mu povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč podle § 79 odst. 5 správního řádu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že správní orgány nevěnovaly dostatečnou pozornost nejlepšímu zájmu jeho nezletilé dcery v rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 5 písm. a) návratové směrnice. Připomněl, že s matkou žalobcovy dcery se rovněž vede řízení o povinnosti opustit území. Správní orgán I. stupně si sice vyžádal stanovisko OSPOD, avšak to bylo ještě v době, než vyšlo najevo, že i její matka možná na území pobývá neoprávněně, poté si již nové stanovisko nevyžádal. Tato skutečnost tak nebyla reflektována. Navíc je alarmující, že správní orgány automaticky uzavřely, že dcera bude muset vycestovat s rodiči, aniž by byla řešena její povinná školní docházka nebo dopad, jaký by vycestování mělo na její další vzdělávání a vývoj. Nejlepší zájem dítěte nebyl ani definován, natož reflektován. Upozornil na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v rozsudcích ze dne 6. 2. 2024, č. j. 10 Azs 311/2023-44 a ze dne 11. 11. 2022, č. j. 5 Azs 230/2020-43 judikoval, že v případě nezletilých dětí mají správní orgány povinnost aktivně zjišťovat skutkový stav bez důvodných pochybností. Žalobce tak v nevyžádání nového stanoviska OSPOD spatřuje závažnou vadu správního řízení, která má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Stejně tak spatřuje závažnou vadu ve skutečnosti, že řízení obou rodičů nezletilé dcery žalobce nebyla spojena tak, aby bylo situaci možno řešit komplexně.
4. Správní orgány nesprávně a nedostatečně posoudily přiměřenost dopadu rozhodnutí do základního práva žalobce a jeho dcery na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a nejlepšího zájmu nezletilého dítěte, neboť bagatelizovaly intenzitu takového zásahu s odkazem na jimi tvrzenou mírnost uloženého správního opatření, aniž by přihlédly ke všem faktickým a právním důsledkům. Vyhýbavě žalobci doporučili, aby vycestoval, než se bude moct vrátit, a to samé očekávají od jeho dcery, která disponuje trvalým pobytem. Nezabývali se však faktickými a právními možnostmi návratu a délkou doby, na kterou by měli vycestovat a opustit veškeré své sociální a ekonomické zázemí v ČR včetně plnění povinné školní docházky. Otázka proporcionality dopadu rozhodnutí byla nesprávně posouzena jako celek.
5. Upozornil, že i povinnost vycestovat může být svými důsledky v kontextu individuálních okolností nepřiměřeným zásahem, jak judikovaly správní soudy. Výjimečnost své situace žalobce dovozuje z délky svého pobytu na území (přicestoval v roce 2001 v 15 letech), existence veškerého zázemí v ČR (přicestovali s ním oba rodiče a bratr), míry integrace celé rodiny do společnosti, plnění školní docházky dcerou a faktické nemožnosti návratu do ČR z faktického i právního hlediska. Žalobce je nutné

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

posuzovat jako „trvale usazeného cizince“ ve smyslu judikatury ESLP, důsledkem čehož by měl být požadavek zvýšené opatrnosti. Žalovaná se však k judikatuře ESLP, ze které orgány veřejné moci musejí vycházet a kterou žalobce uvedl v odvolání, nijak nevyjádřila a argumentaci žalobce nijak nereflektovala.

6. V případě žalobce má povinnost opustit území stejné důsledky jako vyhoštění. Kvůli nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nebude žalobce ani matka jeho dcery po návratu do země původu moci požádat o vydání zaměstnanecké karty či udělení dlouhodobého víza za účelem podnikání z důvodu stanovených kvót. Žalobce tak nemá reálnou možnost návratu do ČR z důvodu ekonomické migrace, současně nemá osobu, vůči níž by mohl požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Nemá tak reálnou možnost získat pobytové oprávnění. Argumentace žalované je zcela nepřiléhavá a šablonovitá. Pokud by se ani žalobci, ani matce jeho dcery nepodařilo obstarat jakékoliv pobytové oprávnění, byla by navíc donucena emigrovat i dcera žalobce, která by tak mohla přijít o trvalý pobyt podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
7. Napadené rozhodnutí též považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
8. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil jí povinnost žalobci zaplatit náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Je v zájmu každého státu, aby na jeho území pobývali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy. Žalobce v žalobě neuplatnil žádnou námitku, ke které by se žalovaná podrobně nevyjádřila v napadeném rozhodnutí, za daných okolností nelze upustit od uložení povinnosti opustit území členských států EU. Žalobcův nelegální pobyt nelze jiným způsobem zlegalizovat než zákonně nejmírnějším způsobem. Z aktuální lustrace navíc plyne, že žalobce zcela ignoruje napadené rozhodnutí.
10. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 14. 11. 2019 v 9:30 hod se žalobce dostavil k výsledku v trestní věci vedené pod č. j. KRPA-322058/TČ-2019-001179, přičemž bylo lustrací v CIS zjištěno, že mu bylo zrušeno povolení k pobytu rozhodnutím ze dne 27. 6. 2019 s nabytím právní moci dne 1. 7. 2019, měl opustit území ČR do 30 dnů od nabytí právní moci, neexistují žádné skutečnosti, které by ho opravňovaly pobývat na území ČR.
12. Dne 14. 11. 2019 správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.
13. Žalobce při výsledku dne 14. 11. 2019 uvedl, že si je vědom zrušení svého trvalého pobytu, nevycestoval, protože tady má dítě, žalobce je v ČR 18 let od roku 2001, je svobodný, v ČR má družku a společnou dceru, narozenou v roce 2009, s nimi žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žije, dcera zde chodí do školy, žalobce má v ČR i rodiče a bratra, všichni mají trvalý pobyt, žalobce pracuje brigádně u matky v obchodě, ve Vietnamu nemá příbuzné, má peníze na pobyt v ČR, ale nikoli na vycestování, má tady celou rodinu a neví, kam by ve Vietnamu jel.

14. Žalobce byl dne 28. 11. 2022 znovu vyslechnut, ale využil svého práva nevypovídat a nic nesdělil. Žalobce se v písemném vyjádření ze dne 28. 11. 2022 vyjádřil ke svým soukromým a rodinným vazbám na území.
15. Při pobytové kontrole dne 12. 1. 2024, že žalobce žije odděleně od družky a jejich dcery, žalobce bydlí v bytě se svou matkou.
16. Družka (resp. bývalá družka) žalobce dne 28. 3. 2024 vypověděla, že bydlí již šest let se svým přítelem (odlišným od žalobce), se kterým má dceru narozenou 2021, žalobce je její bývalý přítel, se kterým má rovněž dceru (ročník 2009), kterou má družka ve své péči, dcera navštěvuje základní školu, žalobce ji navštěvuje každý týden, bere ji na výlety, přispívá na ni 7 000 Kč měsíčně, bez těchto peněz by to bylo složitější, družka si přeje, aby žalobce mohl zůstat na území kvůli dceři.
17. Dne 28. 3. 2024 byla vyslechnuta též matka žalobce, která uvedla, že žalobce s nimi pouze bydlí, mají dobrý vztah, matka je však na něm nezávislá, její zdravotní stav je dobrý a ona je finančně zajištěná do konce života.
18. Dle vyjádření OSPOD ze dne 9. 5. 2025 se žalobce s dcerou stýká každou sobotu, žalobce jí dává kapesné 500 Kč měsíčně, dárky, dále na ni přispívá matce 5 -8 tisíc měsíčně, vztahy mají dobré, společně slaví narozeniny a Nový rok.
19. Dne 15. 5. 2024 správní orgán I. stupně žalobce vyrozuměl, že správní vyhoštění by v jeho případě bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, proto bude řízení nadále vedeno o povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
20. Žalobce se dne 31. 5. 2024 vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí.
21. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí ze dne 24. 7. 2024 rozhodl podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a uložil žalobci povinnost opustit území členských států EU. V případě žalobce byly naplněny všechny podmínky § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území od 8. 7. 2004 na základě povolení k trvalému pobytu, dne 13. 3. 2019 však bylo pobytové oprávnění zrušeno, rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 7. 2019. Žalobce se tak od 1. 7. 2019 do 14. 11. 2019 nacházel na území ČR neoprávněně. Při posouzení možného porušení práva na respektování soukromého a rodinného života vycházel správní orgán I. stupně z následujícího. Žalobci byl pobyt na území ukončen jen z důvodu jeho způsobu života, na území ČR byl celkem pětkrát odsouzen za úmyslnou trestnou činnost, přičemž za nejhorší ze skutků byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 7 měsíců. Dále správní orgán I. stupně posuzoval, zda nebude porušen některý ze článku Úmluvy o právech dítěte. Úmluva požaduje ochranu pro práva dítěte, nestanovuje však, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě, naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty, na což pamatuje i zákon o pobytu cizinců. Je třeba vzít v potaz, že v posuzované věci se jedná o opatření, jehož smyslem je uvedení stávajícího stavu do souladu se zákonem. Žalobce v současnosti nemá prakticky žádnou

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

možnost, jak svůj pobyt na území zlegalizovat, když se na území fyzicky nachází. Žalobce má na území ČR nezletilou dceru, která je svěřena do výchovy své matky a od žalobce žije odděleně. Žalobce je s dcerou v pravidelném kontaktu a rovněž platí výživné, na které si však vydělává nelegální činností. Správní orgán I. stupně uvedl, že po žalobcově vycestování dojde k omezení kontaktu s jeho dcerou, ovšem pouze vinou žalobcova chování, žalobce může i nadále být s dcerou v kontaktu prostřednictvím sociálních sítí, výživné rovněž může platit z domovské země. Dcera žalobce jej navíc může během prázdnin navštěvovat. Také podotkl, že žalobce, jeho dcera i její matka jsou státními příslušníky Vietnamu, po formální stránce jim nic nebrání v pobytu v domovském státě. Matka dcery navíc rovněž na území ČR nedisponuje pobytovým oprávněním, území ČR tak bude muset opustit a bude v nejlepším zájmu dcery doprovodit své rodiče do domovské země, aby si mohli vyřídit potřebné dokumenty. Dále zhodnotil, že rozhodnutí podle § 50a zákona o pobytu cizinců je nejmírnějším opatřením, které lze za dané situace přijmout, kromě povinnosti vycestovat není spojeno s žádnými negativními důsledky do budoucna, je pouze prostředkem, jak zajistit, aby cizinec svůj pobyt na území uvedl do souladu se zákonem.

22. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal dne 9. 8. 2024 odvolání, které dne 27. 8. 2024 doplnil.
23. Žalovaná v napadeném rozhodnutí ze dne 25. 10. 2024 potvrdila závěry prvostupňového rozhodnutí. Rozhodnutí o povinnosti opustit území je vůbec nejmírnějším opatření, které lze v případě neoprávněně pobývajícího cizince přijmout. Rozhodnutí podle § 50a zákona o pobytu cizinců není mimo samotnou povinnost vycestovat spojeno s žádnými negativními omezeními do budoucna a není mu zamezen vstup do ČR, jeho odsouzení již bylo zahlazeno a nepředstavuje tak překážku. Cizinci, kteří chtějí pobývat na území ČR jsou povinni dodržovat povinnosti vyplývající ze zákona o pobytu cizinců, v opačném případě se vystavují riziku uložení povinnosti vycestovat z území. Je tak na každém cizinci, aby si zabezpečil splnění podmínek k legálnímu pobytu na území, vycestování je jediná možnost, jak si zlegalizovat pobyt. Co se týče namítané nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, je pravdou, že žalobce pobývá na území ČR již od roku 2001, již v roce 2007 však spáchal trestný čin a trestné činnosti se dopouštěl opakovaně (v letech 2011, 2013, 2017 a 2019), z tohoto důvodu bylo žalobci zrušeno pobytové oprávnění. Ze zjištěných důkazů jednoznačně vyplývá, že žalobce je svobodný, avšak se svou bývalou družkou má na území nezletilou dceru narozenou v roce 2009. Dcera žalobce se narodila na území ČR, pobývá zde celý život a má zde povolený trvalý pobyt. V současnosti se o ni stará převážně bývala družka žalobce, která již 6 let žije od žalobce odděleně a má jinou rodinu. Žalobce svou dceru podporuje finančně, jednou týdně jdou na výlet nebo jí pomáhá s matematikou. Dále má žalobce na území své rodiče, kteří jsou osobami dospělými, svéprávnými a bez zdravotních obtíží, a bratra, který je v současnosti ve vazební věznici a o jeho děti se stará matka žalobce. Žalobce brigádně vypomáhá v obchodě, přestože v současnosti nemůže legálně pracovat či podnikat. Je občanem Vietnamu, svou vlast opustil dobrovolně a bez jakýchkoliv problémů. Nebyly shledány žádné důvody znemožňující žalobcovo vycestování do zahraničí, sám uvedl, že kromě přítomnosti družky a dcery mu v návratu nic nebrání.
24. Co se týče dcery žalobce, ta není občankou EU a má na území pouze oprávnění k pobytu, nikoliv povinnost zde pobývat. Do doby, než žalobce opět získá pobytové

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

oprávnění, může dcera bydlet u své matky, u které taky bydlí, a žalobce s ní může udržovat styk prostřednictvím dálkové komunikace či za ní dcera může občas přicestovat. Jedná se tak o omezení, nikoliv znemožnění kontaktu. Žalobce si sám musel být vědom toho, že svou trestnou činností nejen závažným způsobem ohrožuje ČR, ale zároveň i svůj pobytový status. Nemůže tak nyní očekávat, že stát bude na jeho rodinný život brát větší ohled, než bral žalobce sám. Zároveň je třeba připomenout, že zahlazené odsouzení nijak nebrání žalobci v podání žádosti o krátkodobé vízum, na které zde může pobývat až na 90 dnů. Samotné rozhodnutí o povinnosti opustit území ho rozhodně nijak neomezuje při splnění zákonných podmínek podat žádost o pobytové oprávnění cestou zastupitelského úřadu. Překážky ve vycestování nebyly shledány, žalobce zároveň nemusí vycestovat pouze do domovského státu. Na námitku, že i s matkou žalobcovy dcery je vedeno řízení a správní orgán I. stupně tak obě řízení měl spojit, uvedl, že správní řád zakotvuje možnost, nikoliv povinnost řízení spojit. Uvedená řízení jsou odlišná, jediné, co mají společného je, že účastníci mají dceru, nesdílí však společnou domácnost. Rozhodnutí ohledně matky ze dne 1. 10. 2024 bylo odvolacím orgánem zrušeno a vráceno k novému projednání. Žalovaná tak konstatovala, že za daného stavu došlo k naplnění předpokladů pro vydání rozhodnutí podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

25. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
26. K projednání věci soud nařídil ústní jednání, které se konalo dne 27. 6. 2025, žalovaná se z jednání omluvila, žalobce při jednání setrval na svém stanovisku, doplnil, že v řízení o povinnosti opustit území týkajícím se matky stále nebylo rozhodnuto.
27. Přípisem ze dne 2. 12. 2024, č. j. 4 A 56/2024-25 soud vyrozuměl žalobcovu dceru N. H. L. C., nar. X (tj. dcera) prostřednictvím její zákonné zástupkyně Nguyen T. L., nar. X (tj. matka dcery) o probíhajícím řízení před Městským soudem v Praze, zároveň ji poučil podle § 34 odst. 3 s.ř.s. o možnosti uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, a to ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení přípisu. Dcera žalobce se v dané lhůtě ani později k věci nevyjádřila a neprojevila zájem o účast v řízení. Soud s ní proto jako s osobou zúčastněnou na řízení nejednal.
28. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.*
29. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav,*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

30. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce na území pobýval neoprávněně od 1. 7. 2019 do 14. 11. 2019, v tomto ohledu tak byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce však namítal, že v jeho případě je rozhodnutí nepřiměřené z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života a s ohledem na ochranu nejlepšího zájmu dítěte.
31. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu rozhodnutí o povinnosti opustit území vyplývá přímo z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a to i v případě, že posouzení přiměřenosti rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců nestanoví přímo zákon. K tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27, č. 3852/2019 Sb. NSS, dle kterého „...je tedy nutno setrvat na závěru, že v návaznosti na již existující judikaturu Nejvyššího správního jsou správní orgány povinny se i po přijetí novely č. 222/2017 Sb. zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí o povinnosti opustit území (dle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců) do soukromého a rodinného života cizince.“ (obdobně též např. rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29). O nepřiměřenost rozhodnutí se v takových případech jedná výjimečně, a to především tehdy, když by rozhodnutí představovalo významný zásah do rodinného života cizince, zejména s ohledem na nejlepší zájem dítěte (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, č. 3990/2020 Sb. NSS).
32. Soud rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, v němž konstatoval, že „...rozhodnutí o povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajících na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanoveny žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR.“
33. Správní orgány musejí věnovat dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte a případným konkurujícím veřejným zájmem a tuto úvahu dostatečně a přezkoumatelně vyjádřit (rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28 a ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020-52). Zájem nezletilých dětí je sice důležitým, ale nikoliv jediným zájmem, který je třeba zvažovat při úvahách o přiměřenosti rozhodnutí. (rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019-33, č. 4034/2020 Sb. NSS). Účelem řízení v pobytových věcech, týkají-li se rodiče, totiž není přímo upravit práva nebo povinnosti jeho nezletilého dítěte.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Hledisko nejlepšího zájmu tedy není rozhodujícím kritériem; přesto je ale jedním z vícera významných kritérií (nález Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19).

34. Soud shledal, že správní orgány se v posuzované věci detailně zabývaly rodinnou situací žalobce i jeho vazbami v ČR. Žalobce během výslechů dne 14. 11. 2019 a 28. 11. 2022 a ve vyjádření ze dne 6. 1. 2023 uvedl, že na území ČR pobývá již od roku 2004 a má zde nezletilou dceru, o kterou pečuje, její matku (tj. bývalou družku), své rodiče a bratra, přičemž všichni pobývají v ČR na základě povolení k trvalému pobytu. Kromě rodinných vazeb žádné další vazby, které by jej pojily k ČR, neuvedl. Na území Vietnamu nemá žádné zázemí, nezná tamní poměry ani zákony.
35. Správní orgány dále dne 28. 3. 2024 vyslechly bývalou družku žalobce, která je matkou jeho nezletilé dcery. Ta uvedla, že s dcerou žijí od žalobce odděleně, ale žalobce dceru každý týden navštěvuje a o víkendech ji bere na výlety. Rovněž na ni finančně přispívá částkou 7 000 Kč měsíčně, bez peněz by finanční situace dcery byla složitější.
36. Obdobná zjištění přinesl i pohovor s nezletilou dcerou a její matkou provedený dne 6. 5. 2024 orgánem sociálně-právní ochrany dětí (tj. OSPOD). Během něj dcera uvedla, že se s žalobcem stýká každou sobotu, chodí spolu na nákup nebo procházky, dcera také žalobce navštěvuje v jeho bytě, dostává od něj dárky k narozeninám i příležitostně a kapesné. Matka doplnila, že mají s žalobcem dobré vztahy, společně slaví narozeniny dcery i Nový rok a žalobce na dceru platí výživné ve výši 5-8 tisíc.
37. Správní orgány se tak podrobně zabývaly okolnostmi případu žalobce, zkoumaly jeho soukromý a rodinný život a v návaznosti na zjištění, že žalobce má na území ČR nezletilou dceru, postupovaly aktivně tak, aby dostatečně zjistily skutkový stav ve věci. Za tímto účelem vyslechly nejen žalobce, ale i jeho bývalou družku a matku dcery a obstaraly si stanovisko OSPOD, který vyslechl jak matku dcery, tak samotnou dceru. Využily tak všechny nástroje doporučené judikaturou (srov. rozsudky NSS č. j. 5 Azs 343/2019-37 a č. j. 5 Azs 33/2022-39) a obstaraly si dostatečné podklady k tomu, aby mohly rozhodnout na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a to i s ohledem na nejlepší zájem dítěte.
38. Na základě zjištěných informací žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že dokud žalobce opět nezíská pobytové oprávnění, může jeho dcera bydlet u své matky, kde ostatně bydlí i v současnosti. Žalobce může se svou dcerou udržovat vztah prostřednictvím dálkové komunikace či za ním může dcera přicestovat, zároveň ji žalobce může navštívit na základě krátkodobého víza. Důsledkem vycestování tak bude jisté dočasné omezení, nikoliv znemožnění kontaktu. Podotkla, že žalobce se o své pobytové oprávnění připravil sám páčáním trestné činnosti, nemůže tak očekávat, že správní orgány budou na jeho rodinný život brát větší ohled, než bral on sám. Navíc je třeba připomenout, že žalobce se sám na určitou dobu připravil o možnost rozvíjet rodinný život s dcerou, neboť byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
39. Takové vyhodnocení ohledně ochrany nejlepšího zájmu dítěte soud považuje za dostačující. Správní orgány si obstaraly podklady potřebné k rozhodnutí, zohlednily rodinné uspořádání žalobce a jeho dcery a dopady v případě vycestování žalobce. Dcera s žalobcem již několik let nežije, pečuje o ni primárně její matka, se žalobcem se dcera vídá asi jednou týdně. Soud v žádném případě nesnižuje pevnost vztahu mezi žalobcem a jeho dcerou, nicméně při vycestování žalobce tak nedojde k zásadní změně v každodenním životě dcery. Navíc, jak poukazovala žalovaná, ani odcestováním

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nedojde ke zpřetrhání kontaktů. V době, než žalobce opět získá pobytové oprávnění na území ČR, může se svou dcerou nadále komunikovat na dálku, může si zažádat i o krátkodobá víza a dceru navštívit v ČR. Dcera je navíc státní příslušnicí Vietnamu, může tak žalobce navštěvovat v domovské zemi. Co se týče žalobcovy argumentace § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle kterého se zruší platnost povolení k trvalému pobytu, pokud cizinec pobývá mimo území států EU nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, dcera může s žalobcem udržovat kontakt prostřednictvím krátkodobých návštěv, kdy jedna návštěva nebude trvat déle než 12 měsíců.

40. Žalobce namítal, že žalovaná dostatečně nezohlednila skutečnost, že s matkou žalobcovy dcery bylo rovněž zahájeno řízení o povinnosti opustit území. Jak ovšem žalobce sám podotkl, rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24. 7. 2024, č. j. KRPA-105939-19/ČJ-2024-000022-50 o povinnosti matky dcery opustit území ČR bylo zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému rozhodnutí. V době vydání napadeného rozhodnutí (ve věci žalobce) tak neexistovalo ani prvostupňové rozhodnutí o povinnosti matky opustit území, natož rozhodnutí pravomocné. Správní orgány rozhodují podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43 nebo ze dne 17. 3. 2016, č. j. 7 Azs 29/2016-23). Žalovaná proto nemohla vycházet z toho, že matce bylo uloženo opustit území, neboť žádnou takovou povinnost v době vydání napadeného rozhodnutí uloženou neměla. Žalovaná se tak ani nemusela zabývat nejlepším zájmem dcery žalobce v situaci, kdy oběma rodičům bylo nařízeno opustit území ČR, neboť taková situace v době rozhodování žalované nebyla dána. Nelze požadovat, aby se zabývala všemi možnými hypotetickými okolnostmi, které mohou, ale také nemusí nastat.
41. Správní orgán I. stupně se sice k této hypotetické situaci vyjadřoval konstatováním, že vzhledem k tomu, že ani jeden z rodičů dcery nemá na území ČR pobytové oprávnění a budou tak muset vycestovat, bude v nejlepším zájmu dcery vycestovat s nimi (s čímž se soud neztotožňuje). Žalovaná však toto konstatování v napadeném rozhodnutí korigovala, když upozornila, že prvostupňové rozhodnutí o povinnosti matky opustit území ze dne 24. 7. 2024, č. j. KRPA-105939-16/ČJ-2024-000022-50 bylo zrušeno. Soud k tomu dodává, že v řízení vedeném s matkou jako primárně pečující osobou je správní orgán povinen samostatně posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života matky a dcery, takové rozhodnutí následně podléhá i soudnímu přezkumu, dosud však nebylo vydáno. S ohledem na to nemůže být napadené rozhodnutí ve vztahu k dceři žalobce nepřiměřené.
42. Správní orgány ani nepochybily, pokud nespojily řízení vedené s matkou a otcem do jednoho řízení. Žalovaná se k této námitce vyjádřila v napadeném rozhodnutí, kde uvedla, že se jedná o možnost, nikoli povinnost správního orgánu, přičemž obě řízení jsou velmi odlišná, rodiče spolu nežijí. Soud s tímto odůvodněním souhlasí, o dceru pečuje primárně její matka, přičemž v obou řízeních jsou správní orgány povinny důkladně posoudit dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života, formální nespojení věcí nelze považovat za pochybení.
43. Soud neshledal ani pochybení správních orgánů, které mělo spočívat v neopatření si aktuálního stanoviska OSPOD. Jak již soud podotkl výše, žalovaná rozhodovala podle aktuálního skutkového a právního stavu, kterému odpovídalo obstarané stanovisko OSPOD, nebylo tak třeba, aby si vyžádala nové stanovisko. Soud navíc podotýká, že obsahem stanoviska byl zejména popis vztahů mezi žalobcem, jeho dcerou a potažmo Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

matkou, netýkalo se však pobytové situace matky. Otázku dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce pak měla posoudit žalovaná, nikoli OSPOD.

44. Dále se soud zabýval ostatními aspekty soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná zjistila, že žalobce pobývá na území ČR od roku 2001, je svobodný. Kromě dcery a bývalé družky zde má rodiče a bratra. Rodiče žalobce jsou svéprávní a bez zdravotních obtíží, žalobce nedoložil, že by na něm byli nějakým způsobem závislí. Bratr žalobce byl v době vydání napadeného rozhodnutí ve vazební věznici a o jeho děti se starala matka žalobce. Co se týče ekonomických poměrů, žalobce pracuje pouze brigádně tak, že svým rodičům vypomáhá v obchodě. Kromě nezletilé dcery a bývalé družky žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by mu bránily ve vycestování do země původu, ovládá i úřední jazyk země původu.
45. Žalovaná tak zjistila všechny okolnosti podstatné pro posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života. Žalobce sice na území pobývá již dlouhou dobu, přicestoval sem společně se svými rodiči a bratrem a založil zde také novou rodinu. Na druhou stranu však žalobce během svého pobytu opakovaně páchal trestnou činnost, za kterou byl celkem pětkrát odsouzen, což nakonec vyústilo v odejmutí povolení k trvalému pobytu, jak poukázala žalovaná. Žalobce se tak i přes uložené tresty nepoučil ze svého předchozího jednání, mohl předpokládat, že následkem své úmyslné trestné činnosti přijde o pobytové oprávnění, ani to jej však nezastavilo v tom, aby v páčání pokračoval. Je třeba též přihlídnout k tomu, že žalobce je dospělý, svéprávný, v produktivním věku, nemá zdravotní omezení a dané opatření je nejmírnější, které mu bylo možné uložit. Většinu života sice pobýval v ČR, v zemi původu však žil do svých 15 let, tato země mu tak není zcela neznámá. Nejedná se tak o zcela výjimečné okolnosti, které by odůvodňovaly naprosto nezbytnou přítomnost žalobce na území ČR, kdy by bylo nepřiměřené i pouhé vycestování žalobce.
46. Žalobce namítal, že se správní orgány vůbec nezabývaly faktickými a právními možnostmi návratu a související délkou doby, na kterou by bylo třeba vycestovat. S tímto se však soud neztotožňuje. Žalovaná k možnostem žalobcova návratu uvedla, že žalobcova odsouzení již byla zahlazena a nic mu tak nebrání v získání nového pobytového oprávnění standardní cestou prostřednictvím zastupitelského úřadu ČR. Žádost o pobytové oprávnění ostatně ani nelze podat na území ČR v době neoprávněného pobytu, žalobce tak musí v každém případě opustit území EU. Bude pak záležet na samotném žalobci, jak rychle si vyřídí pobytové oprávnění.
47. K žalobní námitce poukazující na nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu, soud podotýká, že ani toto nařízení zcela nevylučuje možnost získat příslušná pobytová oprávnění, pouze omezuje jejich vydávaný počet. Jejich získání však není nemožné, navíc si žalobce svou přítomnost na území může alespoň přechodně zajistit i pomocí krátkodobých víz. Jak žalovaná opakovaně upozorňovala, smyslem povinnosti opustit území je, aby si žalobce uvedl pobytové oprávnění do souladu se zákonem a na území ČR tak mohl pobývat legálně. V současnosti totiž žádným pobytovým oprávněním nedisponuje, což by se nezměnilo ani v případě, že by mu nebyla stanovena povinnost opustit území.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

48. Soud tak souhlasí se žalovanou, že v případě žalobce není stanovena povinnost opustit území nepřiměřeným zásahem do soukromého ani rodinného života žalobce ani jeho rodinných příslušníků, a to ani s ohledem na nejlepší zájem dítěte. Žalobce na území ČR opakovaně páchal trestnou činnost, v důsledku čehož mu bylo zrušeno pobytové oprávnění. Jiné pobytové oprávnění však nezískal, na území pobýval nelegálně, a proto mu byla stanovena povinnost opustit území tak, aby měl možnost si pobyt upravit.
49. Soud tak uzavírá, že v případě žalobce neshledal natolik výjimečné okolnosti, které by způsobily nepřiměřenost zásahu i u pouhé povinnosti vycestovat.
50. Žalobce dále namítal, že žalovaná se nijak nevyjádřila k judikatuře ESLP, kterou žalobce argumentoval v odvolání. Žalovaná sice v napadeném rozhodnutí výslovně judikaturu ESLP nezmiňovala, nicméně její závěry při svém hodnocení aplikovala. Soud pak nepovažuje za vadu napadeného rozhodnutí, že nezmínila jednotlivé rozsudky ESLP, kterými se řídila, stačí, že z nich vycházela. Žalobce také v žalobním námitkách považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodu, kromě chybějícího odkazu na judikaturu ESLP však neuvedl, v čem by nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodu měla spočívat. Soud přitom napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným, což vyplývá z výše uvedeného, neboť žalovaná v něm posoudila všechny pro věc podstatné skutečnosti, věc posoudila po právní stránce, což přesvědčivě, konzistentně a v souladu s judikaturou odůvodnila, vyjádřila se ke všem věcným námitkám žalobce. Ani tato námitka proto není důvodná.
51. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
52. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. června 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.